

4.

Tvoj srček je meni vrt prostran,
ki rožice v njem so cvetoče.
Vse tamkaj rasto in tam cvetó,
le ena tam rasti noče.

Le ena ne zraste meni nikdar,
ne zraste do črnega groba,
ta rožica je, ta rožica je —
veš, dekle, katera? — zvestoba.

5.

Tedaj pa zbogom, zbogom, dekle!
Pri tebi več miru mi ni,
pri tebi ne — po zemlji širni
iskati srce ga želi.

To lice tvoje rožno, dekle,
pozabim pač težkó, težkó;
in te oči, kot oglje črne,
mi iz spomina ne gredó . . .

Vlak žvižga . . . In zapustil znance,
zapustil rodni kraj sem svoj . . .
Le srce, to nemirno srce,
le to, le to sem vzal s seboj . . .

B. Baebler.

V krčmi.

V krčmo sva zavila
s tugo posestrimo,
s svetlim zlatom v žepu,
ah, in v srcu z zimo.

Pa sva pila, pila
sok ognjene trte,
gledala pred sabo
same rajske vrte . . .

Pijva, občudujva
svet, o posestrima!
Pomlad zdaj je v srcu —
v žepu bode zima!

Srpoš.

